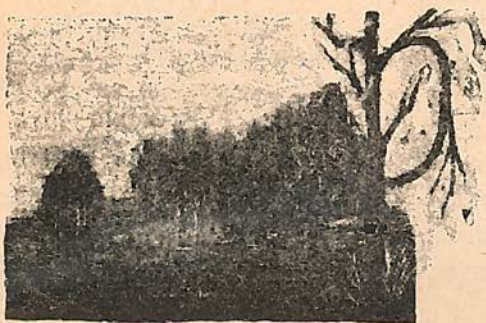

— Послушай птичко крилато,
Я иди долу въ трънака
Та си гнѣздцето направи
И си яйчица остави

Тръне сж хорски душмане
Тѣхъ нѣма никой да хване,
Гнѣздцето ще си забранишъ
Пиленца ще си отхранишъ.

Цанко.

МАЛКАТА УЧЕНИЧКА

айна сега е въ първо
отдѣление. Слѣдъ
нѣколко дни ѝ ку-
пихъ плоча; учи-
телката ѝ ъж начѣр-
та и имъ бѣше ка-
зала да пишѣтъ
точки. Плочата на
Райна бѣше пълна
и отъ двѣтъ стра-

ни съ точки. Всѣка вечеръ тя разказваше на майка си приказитѣ, които учителката имъ казваше, а слѣдъ то-
ва вземаше плочата и пишаше. Така се изминѣ нѣколко
врѣме. Отъ день на день тя се учаше да пише все
нови нѣща.

Веднѣжъ, като се върнѣ отъ училището, седнѣ да
пише. О, да бѣхте видѣли сега Райна какъ грижливо
се трудѣше да напише показаното отъ учителката ѝ!...

Не ще можъ да го направѣ, — каза тя и едри
сълзи потекохъ отъ очитѣ ѝ.

Майка ѝ като ъж видѣ че плаче, дойде при неѣ.

— Райне, защо плачешъ? Кажѣ какво ти е? — Да
не си болна? — и тя започнѣ да милва обичната си
дѣщеря.

— Не можъ да напишѣ туй, което ни показа днесъ
учителка, — отговори тя плачицката.